

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL . . . 50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT . . . 10 »

Patrioterías... y armas al hombro

Otra vez a SAMBLANCAT

Querido Samblancat: ¿No te parece que entre nosotros está de sobra la discusión? ¿Para qué? Al fin de ella tú saldrías tan republicano, iconoclasta y revolucionario como hasta hoy, y yo, como hasta aquí, continuaría siendo revolucionario, iconoclasta y republicano.

Vale más, mucho más que uno y otro dediquemos nuestras energías a combatir todo lo malo que nos rodea, que empleemos nuestra pluma en educar a quienes, desgraciadamente, sepan menos que nosotros, nuestra voz en maldecir tiranos, nuestra saliva en escupir al rostro de los traidores, nuestras manos en abofetear vividores y farsantes, nuestros pies en dar furiosas patadas a los hipócritas y santurriones, nuestros garrotes en romper las costillas de los jaimistas montaraces, nuestras pistolas en perforar el cráneo a los verdugos del pueblo.

Tanto hay que hacer en este sentido que es imposible quede un solo minuto libre a ningún propagandista para dedicarlo a otra tarea que no sea la de cojer un peine bien acerado y rascar incesante y fuertemente la tiñosa cabeza de este populacho cobarde, soez, fanático y piojoso que con su estultez y mariconería ha fabricado carteras de ministro para tantos centenares de nulidades que están gobernando a España desde tiempo inmemorial.

Como signatario de la nota puesta por esta Redacción en pleno al pie del magnífico artículo con que honraste las columnas de SABADELL FEDERAL el número anterior te reitero aquella felicitación colectiva, pero, por lo que a mi personalmente me decías, sábetelo que me conduelo en gran manera al ver a Lerroux con Romanones y, aunque nunca he pertenecido al partido radical, sentiría profundo disgusto si en este caso se realizara (lo que no creo) aquello de *quien va con un cojo...*

De Santacruz te diré que, como a valenciano, le conozco bastante y nunca lo he comparado con Argüelles. Pero, a pesar de no ser buen orador, créeme, es sinceramente republicano.

En cuanto a Blasco y Soriano ¿qué quieres? Este dicen que es germanófilo: yo tengo alguna duda sobre esto; no puedo olvidar sus protestas contra la brutalidad alemana, y en cuanto al primero, mientras la puñetera moneda no quede abolida, siempre veremos como todo el mundo comete diabluras para hacerse rico. Creo que sus películas tendrán más valor moral, social y artístico que las de Fantômas y Rocambole. No haya temor que a la vista de las obras

de Blasco surjan cuadrillas infantiles de bandidos.

Por mi parte hubiese preferido a Millán en el Congreso que a todos los regionalistas juntos; el ilustre carbonero siempre hubiera sido un voto más a favor de la igualdad ante la ley en el reciente asunto de las iglesias; no se hubiera abstenido como los regionalistas.

Más lástima fué tu derrota, pues sin ella no sería hoy solo el valiente Marcelino Domingo el único diputado que no defrauda las esperanzas de sus electores. Allí hacen falta hombres de tus arrestos que entren en el hemicycle parlamentario, escoba en mano, y barrer el tan cacareado templo de las leyes, que hagan, en una palabra, un nuevo tres de Enero, pero al revés.

Conque, Samblancat: al hombre que te habla así no lo creas tocado de españolismo. Yo soy español porque nací en España, porque a mi madre no se le ocurrió parirme en la Groenlandia en vez de parirme en Valencia. Esa circunstancia de lugar no me obliga a amar a determinada nación.

A mi me da asco de ver a cada cien metros un torero, a cada cincuenta un policía, a cada veinticinco un fraile, a cada diez un cura, a cada uno un carlista, a cada centímetro un asesino, a cada milímetro un ladrón y a cada veinte kilómetros un maestro de escuela... muerto de hambre.

Yo no puedo, ni quiero, ni debo, ni soy patriotero en un país donde hay más presidios que universidades, más oficiales del ejército que doctores, más plazas de toros que academias, más curas que personas, más iglesias que escuelas, más abogados que ingenieros, más tabernas que fábricas, más cafés de camareras que librerías; donde tienen estatuas Prim, Alfonso XII, Comillas y Elduayen y no las tienen Pi y Margall y Costa, donde todo bicho viviente admira a Belmonte y desconoce a Ramón y Cajal, donde se estrujan las gentes en los campos de foot-ball mientras en las pocas bibliotecas que existen tejen las arañas sus redes, donde nos pegan los militares, nos encierran los jueces, nos explotan los burgueses, nos engañan los políticos, nos embrutece los clérigos, nos expolian los gobiernos, nos arruina, empequeñece, oprime el régimen.

No soy patriotero, no; no tengo por qué amar ni obedecer a un Estado que lanza a sus paniaguados sobre las arcas de los particulares. No puedo aplaudir a unos Poderes que nombran gobernador civil de Ca-

diz a aquel famoso Ribot (cuñado de Maura) que extiende cartilla a los maricones gaditanos. No me mataré jamás por esta patria de chulos, beatos y estetas.

Yo amaré, yo idolatraré a España cuando ésta sea un conglomerado de pequeñas, libres y fuertes nacionalidades formadas por las naturales e históricas regiones que hoy la integran, enlazadas todas por el dulce y fraternal lazo de la federación pactada en uso de su soberanía autónoma, consecuencia inmediata y lógica del pacto de sus respectivos municipios compuestos, como es de justicia, de individuos completamente libres y autónomos a su vez.

Así es como entendemos nosotros, los republicanos federales, la libertad, la república y, sobre todo, la autonomía; no como esos señores de la Mancomunidad (c. p. b.) que tan guapamente quieren descentralizar a su *dolça Catalunya* creando un poder tiránico, férreo, absorbente en Barcelona con manifiesto detrimento de la verdadera esencia autonómica que no radica, por cierto fuera de los ayuntamientos.

Solo el partido republicano federal marcha por el recto sendero de las reivindicaciones políticas, económicas y sociales. A él deben acudir los hombres de corazón sano que se preocupan del porvenir de sus conciudadanos. Alrededor de su gloriosa bandera estamos; allí te esperamos ¡oh Samblancat! con los brazos abiertos. Ven a nosotros; presta este nuevo y gran servicio en las redentoras ideas que nos son comunes.

Yo te digo y no es lisonja; tu figura, tu genio, tu talento, no encajan en otro sitio. Aquí te espero.

¡Ah! Y ni siquiera embozadamente vuelvas a llamarme españolero, porque te envío los padrinos.

F. MOLINER SALCEDO.

Xorquetat legislativa i governamental

Plutarc preguntava una vegada a Xiló:

—Quin és el millor govern?

Xiló contestà:

—Aquell en què es fa més cas de les lleis que dels oradors.

Aquesta frase que pinta a meravella l'esperit recte i honrat de aquella setena llumenera de la Grecia dels temps heroics, deuria ésser esculpida amb lletres brillants en el dintell del Parlament espanyol.

Sembla talment que els nostres parlamentaris s'hagin acollit a lo que en diem Parlament per a anar-hi a parlar.

Parlar i parlar. Molta eloqüència i poca dinàmica. Molta creació de lleis i molta impugnació de procediments.

En el nostre Parlament ningú sosté teories, però tothom porta sota l'aixella un feix de

lleis i projectes, adicions i decrets que fa tremolar.

Total, per a què? Segurament que si es feia una estadística legislativa, Espanya bateria el record en número, en classes i fins pot ser en avenç legislatiu per damunt del reste de països que s'aguanten sobre la crosta de la terra.

Però també és una gran veritat aquella, de què a Espanya no manquen lleis sinó que manca el fer-les complir.

Els nostres parlamentaris no són més que una colla de tenors que reciten aries circumstancials amb les corresponents tonades que es repeteixen contínuament com un *ritornello* apològic a la seva actuació de què sovint fan gala planyent-se amb paraules d'on se desprèn el seu magne sacrifici de parladors empedernits.

Ara mateix hi ha una tal abundant pluja de projectes legislatius que és difícil obrir a on aniràn a parar les nostres Corts Constituents. D'entre aquests se destaquen en importància els presentats pel senyor Alba. Però, què voleu que tinguin de bò aquests projectes quan el llur pare putatiu de bones a primeres, abans de què es coneguin íntegres en forma i essència, ja ofereix sumissament reformar-los segons sigui parer de la Cambra popular?

A la força ha d'ésser cosa estantica i mancada de consciència.

No pot haver-hi en aquest gest de aquiescència del ministre una pregona confessió de nul·litat o un baix desig de viure bé amb tota mena de col·legues?

Senyors legisladors espanyols: — A on aneu a parar amb aquesta abundant producció de lleis si tampoc poden fer-se factibles ni molt menys posar-les en pràctica?

Còm farem prevaldre noves lleis si les existents són lletra morta, documents històrics, paperam que no serveix?

Què en treurem de què ens vinguen a oferir conciençuts treballs jurídics, admirabilíssimes formes aplicables a la acció nacional i encaminades a trasbalar de soca a rel la nostra vida en els seus múltiples aspectes de valor, si el medi on tenen de pendre forma real és fictici i més que fictici, corromput?

No os destaroteu. Esteu semblant blat en mig de una llacuna llotosa i infecta, en la qual es transformarà i, podrit, augmentarà la infecció.

Rera de les lleis se basteixen beneficis i conveniències. Per això són tan elàstiques les lleis espanyoles i per això sofrem la corrupció política que sofrem, perquè són elàstiques.

I és que el mal pervé de la base de la política espanyola.

Una llei no és res més que un principi moral. Doncs, bé: — Còm farem aguantar aquest bell principi en mig de la regnant immoralitat?

Ara si que podem dir amb Cleòbul, tapant-nos la cara de vergonya, aquella seva màxima en que diu: — «La nació més ben governada és aquella on el ciutadà tem més l'odi dels seus contemporanis que no pas el càstic de la llei.»

Se'n riuen d'això nostres governants.

Perquè, mai com ara per a deixar-se de escrípsols: perquè mai com ara, trobaran a la seva vora un tan armoniós chor de aduldors que en comptes de llençar-los-hi en cara el seu menyspreu oferiran l'aguant del seu corcat puntal i en comptes de llençar-los a la vindicta pública per la seva malvestat, onejaran en l'aire els encensers del seu ignomínios festeig.

ORIFLAMA

ANANT PEL MÓN

LA VOLUNTAT POPULAR

En les nostres correríes pel món tot sovint ens hem aturat a Grecia. Es per una mena de curiositat lo que ens empeny cap a contemplar els fets d'aquest poble que comença marxar cap a un camí recte i segur, deixant unes indecissions estúpides que feien del poble helènic un poble venut a les veleitats del seu rei. Per les diverses i engunioses fases que han passat els grecs durant la guerra, n'ha devingut forçosament, per raó natural, per conseqüència lògica, el divorci de les dugues sobiranies, la popular i la reial. Separades aquestes, la voluntat del poble fa el seu camí ajuntant-se sota la personalitat de Venizelos que han constituït, a Salònica, el seu govern amb la presidència den Repoulos, i en contra d'aquest, el rei Constantí també ha format el seu gabinet, amb en Lambros.

Nosaltres, eterns admiradors de les formes democràtiques, ens decantaríem a favor del govern de Venizelos, perquè aquest representa una aspiració popular, respira les ansies dels seus conciutadans, i viu en la dignitat ofesa d'un poble que amb la etiqueta de independent en la gran lluita, veu trepitjat el seu territori per una nació que no hi té cap dret. Amb la constitució d'aquest nou govern, es comença a desenrotllar els plans d'En Sarraill, d'acord amb les nacions aliades.

Quina subsistirà de les dugues voluntats? Ja ni per la força ni pel dret pot el rei Constantí fer valdre la seva autoritat, encara que sigui rei per els divins destins de la providència. Els que encara tinguin simpaties pels poders personals com a única fórmula eficaç per a regir-se la col·lectivitat-nació han de comprendre que la reialesa nominal devé una ficció, viuen en un equívoc. Tots els que governen els pobles per la seva descendència reial, per successions hereditàries, per vincles de sang i de parentiu, s'han de trovar un dia o altre amb les hores tristes i amargues del rei Constantí, que per a no disgustar al seu cunyat, s'ha tret ell mateix la corona reial, creant indirectament, aquest Govern Nacional que acapdilla en Venizelos. An ell ningú li exigirà una responsabilitat dels fets que han succeït a Atenes, perquè ell és rei mandatari absolut per la gràcia divina, i en canvi Venizelos, com a el·legit del poble, aquest pot demanar-li comptes a l'hora que més li convingui.

Les dugues sobiranies, les dugues voluntats estan en pugna. Perquè estimem la sobirania popular com a coautora de tot lo bo i de tot lo bell que engendren els pobles, les nostres més vives simpaties són perquè triomfi aquesta voluntat popular que s'erigeix avui a Grecia en nom de totes les democràcies possibles, però també en nom de un poble trepitjat impunement.

TROTTER.

La aristocràcia del vicio

Es verdaderament censurable la proverbial cobardía de la Prensa, y sobre todo de la republicana, cuando relata al público sucesos en los que juegan indecoroso papel personas pertenecientes a la que los farsantes han dado en llamar *buena sociedad*.

Leemos que la hermosa ex-artista francesa P. D. reclamaba judicialmente dinero y alhajas a un hijo del conocido doctor A. cuyo joven había sido amigo de la reclamante.

¿Habéis visto qué manera más fina para

decir que esa tía es una *horizontal* y que su ex-queredo es un chulo aburrido que se gastaba con ella el producto de las recetas de papá?

Pues bien: el martes pasado se reunieron en el Palacio de Justicia de Barcelona ambos litigantes juntos con el letrado A. B. abogado del demandado tenorio y los procuradores V. y S.

No debió resultar la prueba muy favorable a la *hetaira* cuando, al salir a los pasillos la emprendió a trastazo limpio con todo diós. Resumen: P. D. soltó una sonora bofetada a A. más un tremendo puntapie que le espetó a A. B. menos un batacazo que dió al ser empujada por éste.

Vamos, toda una lección de álgebra que nos da esa Prensa tan *comedida* que tiene miedo de confesar que toda esa gentuza es mucho peor que los golfos, tahures, *maquereaux* y busconas de la calle del Mediodía.

ARANDA.

A Marcellí Domingo

En mig de la gran orfandat en que ens trobem els republicans espanyols per part dels nostres representants en el Congrés, s'ha aixecat forta, vibrant i justiciera la veu de nostre entranyable amic i valent correl·ligionari En Marcellí Domingo.

Ell, amb una mestria insuperable, ha sapigut posar de cos present les immoralitats de la gent que desgoverna aquesta nació prostibularia. Ell ha descobert com molts antorxats, es posen al servei de totes pilleries. Ell ha demostrat com la sang de nostres germans, vessada en l'afrontosa venda del Marroc, sols servia per a guardar els interessos d'aquests enterradors de nacions. Ell ha dit a plena veu com a Girona els militars representaven el paper de pinxos de bordell.

Per totes aquestes veritats, veritats que ningú s'havia atrevit a dir en plé Congrés, En Marcellí Domingo s'ha fet mereixedor d'un sens fi de felicitacions de tots els indrets de Espanya.

SABADELL FEDERAL que viu d'una manera íntima totes les seves gestes de incansable lluitador, avui més que mai li fa present el testimoni de la seva admiració, adherint-se de tot cor a les moltes felicitacions que té rebudes.

La canallada d'un regidor

Divendres de la setmana passada, a propòsit d'una visita que feu el Diputat a Corts per aquest districte En Joan Salas Antón, a la Escola Industrial de nostra ciutat, atenent les indicacions fetes an el mateix per el Director i professors de la mateixa Escola, es donà un espectacle vergonyós degut a la estúpida intervenció d'un regidor de la majoria.

El senyor Codina, delegat de la Escola a l'Ajuntament, fou el qui en representació de l'Alcalde i del Municipi, devia rebre al Diputat a Corts, en la visita oficial verificada el citat dia.

Aquest imbècil senyor, tingué el desvergonyiment d'aprofitar la oportunitat per a dirigir una befa an el senyor Salas Antón.

Previngut, per a tenir més solemnitat, un senyor del Centre Català li escrigué una dècima que no sapigué recitar tan bé com el «Diari de Sabadell» la reproduïeix.

Primerament rebé an el senyor Salas Antón parlant un castellà de municipal, més tard es confongué davant d'una increpació d'un dels acompanyants i el vers del senyor Martí Peydro va sortir desgavellat.

Sota la burla inferida an el Diputat a Corts per aquest Districte, hi va la situació vergonyant en que ha quedat la primera autoritat local i l'Ajuntament en pes.

En Codina des de, un quant temps sols fa d'arcabot a tots aquells senyors que infecten el paper «Diari de Sabadell».

Les memorables cartes del «Diari» que no li foren contestades, parlant li dels que tenen la muller guapa, i la continuació d'*Encare aquell senyor* del «Diari de Sabadell» ens refermen la convicció de que el senyor Codina—regidor maurista—posa la seva educació i moralitat al nivell d'un degenerat, que a l'Ajuntament sols pot contagiar tot lo que se li confia.

I l'Ajuntament a incapacitats i a idiotes com el senyor Codina, els concedeix el paper de delegats d'un Centre de Educació.

I el senyor Codina no será tan bon català com vol suposar, quan perteneix a un partit que en 1909 va crucificar a Catalunya, i que rescentment el seu flamant capità ha posat un inri infamant a la llengua catalana.

Partit Republicà Federal

El prop-vinent divendres dia 27 del corrent, tindrà lloc en el Saló-Café del Círcol Republicà Federal, una reunió general extraordinària per a procedir al nomenament del nou Comité, per a no volguer acceptar el que s'el·legí últimament.

Sabadell 21 Octubre de 1916.

El Comité.

Parlamentaries

En el Congrés, en una de les darreres tardes, el valent diputat Marcellí Domingo clamava d'una manera concisa i enèrgica per una justa i total reparació dels fets que en el passat agost ocorregueren a Girona, promoguts—tothom ho sab—per els indecorosos actes comesos per la oficialitat de la guarnició d'aquella ciutat immortal.

Davant la exposició clara d'aquests fets que foren revelats amb la nuesa de la veritat, un ministre, en Ruiz Giménez, intentà contestar-los dient al diputat per Tortosa que els detalls que ell tenia eren diferents, que ja dos oficials havien sigut traslladats i que no podia discutir-se sobre la culpabilitat d'uns o altres perquè l'afer aquest està pendent de fallo. Per a completar la eloqüència seva, En Giménez digué an En Domingo, al relatar-li el pis que tenien els oficials aprop del con-

vent de monges, si ell havia guaitat pel forat del pany. Molt natural és que En Marcellí no faci aquesta feina estúpida i li digués que no, però li contestà que tot Girona ho sabia, però el mistre, toçut, tornà a dir-li que tampoc tot Girona podia mirar pel forat del pany.

A Espanya, els ministres de la Corona contesten així en un assumpte de tanta importància en el qual es ventilen els interessos sagrats del dret de la ciutadania, per lo que es veu supeditat a la jurisdicció militar, única pel qual se regeix la vida espanyola.

Esperem la interpel·lació que sobre ço mateix es farà. A veure de quina manera defensen les veleïtats i les *cosas de jóvenes*, els gelos i els enamoraments de lo succeït que deia En Luque, i que feren les 14 víctimes en el 19 d'agost passat.

Notes i Comentaris

Apunten... ¡Foc!

Allà van rodant per terra quatre morts i unes quantes dotzenes de ferits.

El poble de Noya (Corunya) ja no podia més. Els ingressos eren ínfims, les cargues pesadíssimes; el fisc xuclava la sang que era una delícia a n'aquells infeliços gallegos.

Repetides vegades els veïns havien elevat súpiques al governador civil de la província per a que se dignés enviar un delegat que posés en ordre els emmaranyats assumptes administratius de la població i en totes elles posava el Ponci orelles de mercader.

Arrivà a ésser impossible el pago dels últims tributs i se procedí a embargar als morosos. La gent s'amotinà i fou requerit l'auxili de la guarda civil.

Tingué lloc el terrible xoc. Els paisans tiraren pedres i la benemèrita feu varies descargues, a l'aire per supost; però com les bales no poden quedar-se en l'espai, anaren a allotjar-se en el cos de molts desdixats, homes i dones, que amb sobrada raó venien demanant, de temps als governs, major equitat en el repart dels tributs.

Ah, nostre paternal govern!

Poble model

Binefar és un poble de la província de Osca en el qual no passa ni més ni menys que lo que en quasi tots els del reste de Espanya. Però la diferencia està en que els habitants de Binefar tenen més valor cínic i més vergonya que els dels demés.

Cansats aquests honrats veïns de la bastarda i péssima administració del seu Ajuntament, s'uniren com un sol home i durant

una sessió municipal invadiren les Cases Consistorials, treient a puntades de peu a l'alcalde i als concejals, tancant la porta i entregant les claus al jutje.

Si aquest lloable acte de suprema justícia tingués imitadors en totes poblacions que ho mereixen, estem ben segurs de que es podrien comptar amb els dits les cases capitulars que conservarien les portes obertes.

Els porcs alemanys

El balanç passat per Alemanya en les seves quadres el dia primer de setembre, ha donat resultats excelents. El número de quadrúpedes de tota classe, especialment de porcs, augmenta contínua i considerablement en l'imperi germànic.

Aixís és que ja ho saben. La guerra, gracies an aquesta provissió menjívola, durará anys i panys. I podrà dir-se, no sense raó, que els porcs alemanys haurán sigut la resistència.

Vinguen estrelles

El senador senyor Maestre, en mig d'una xifladura militarista, ha dit en l'Alta Cambra que per a reorganitzar bé l'exèrcit espanyol fa falta augmentar el número de qüefes i oficials.

Home! té gracia el xiroi doctor murcià. Ni a l'observatori de l'Ebre es veuen més estrelles que per aquests carrers i el flamant avi de la patria encara ne trova poques.

A veure si farán un exèrcit en que no hi hagi soldats rasos.

El monument a Pi i Margall

El conseqüent republicà en Antoni Marsà ha rebut una carta de l'escultor Miquel Blay, notificant-li que té «enterament acabat el projecte del Monument a Pi i Margall», donant-li l'encàrrec de que reuneixi en sos Estudis del carrer de María de Molina a la Comissió de Madrid per a que li dongui el seu parer sobre el treball.

Sembla que la actual Comissió de Barcelona, a pesar dels esforços de estimats correligionaris, no ha pogut conseguir que's comencessin les obres, no obstant tenen la planta del Monument els facultatius del Municipi desde fa molt temps.

Important miting d'affirmació republicana

La Casa del Poble de la veïna ciutat de Terrassa, ha organitzat també per al pròxim dia 27 dels corrents, a les nou de la nit, un miting de propaganda de unió republicana

Antigua Casa VILA Lacy, 108

Gabans a 40 ptes.

Gran assortit de GABANS de diferents models, i colors d'última novetat, al preu únic de 40 ptes.

Gènere fabricat a Sabadell

Confecció esmeradíssima

No compreu GABANS sens abans visitar aquesta casa que és la que pot oferir-los més superiors al preu de

40 pessetes

que ha despertat gran entusiasme en dita població i que revestirà excepcional importància. Concorrerán comissions i representacions de importants centres de Catalunya i també hi pendrán part En Marcellí Domingo, el President del «Comité de Unió Republicana de Terrassa», en Bonifaci Romero, en Antoni Marsá i en Francisco Layret.

El concert de la Orquestra Simfónica de Madrid

Dimarts prop vinent tindrà lloc en nostra ciutat i en el Teatre Camps de Recreu l'anunciat concert a càrrec de la notabilíssima Orquestra Simfónica de Madrid, que dirigeix l'eminent mestre director i compositor En E. Fernández Arbós i de quin agrupament artístic formen part el més reputats músics de la capital espanyola.

No cal ara fer un el·logi d'aquesta notabilíssima Orquestra que tal vegada seria un pàl·lid reflexe de la seva vàlua: la reputació adquirida i els èxits assolits, prou coneguts de tothom, ens rellevem de fer-ho.

En quant al programa, poques vegades com aquesta se presenta amb una tal magnífica varietat dintre del valor artístic de les obres a executar. Ademés, de les vuit obres que componen el concert, sis d'elles seran primeres audicions en la nostra ciutat, per quin motiu és de creure augmentarà l'interès en nostre públic el qual cada dia, i molt lloablement, ve interessant-se en aquestes manifestacions artístiques que tan poc sovint podem gaudir.

Veu's-aquí el programa:

PRIMERA PART

Freyschütz (obertura)	Weber
Aria de la suite en Re (corda)	Bach
Francesca da Rimini (poema simfònic)	Tschaikowsky

SEGONA PART

Quinta simfonia	Beethoven
---------------------------	-----------

- I. Allegro con brio
- II. Andante con moto
- III. Allegro. Finale

TERCERA PART

Variacions simfòniques	Elgar
Ramors de la selva ("Sigfrid")	Wagner
Marxa fúnebre ("Capvespre dels déus")	Wagner
Cavalcada de les Walkyries	Wagner

Noves

El preus de les localitats pel grandios Concert que donarà la notable Orquestra Simfónica de Madrid, en el Teatre Camps de Recreu, el pròxim dimars dia 24 del corrent, són els següents: Butaques, 4 pessetes; seients fixes de primer rengle, 3'20; seients fixes dels demés rengles, 2'40; davanteres de públic, 1'60; entrades a palc, 2'40 i entrades públic, 0'80. Els impostos a càrrec del públic.

Continuen despatxant-se les localitats, en el local de l'Orfeó de Sabadell (segón pis de l'Ateneu) de onze a una del matí i de cinc a vuit de la tarde.

—La Junta d'Educació i Instrucció del Centre de Dependents ha obtingut els permisos per a visitar col·lectivament els importants centres fabrils «La Lanera Española S. A.» i les dos fàbriques de la casa Tolrá de Castellar.

A tal efecte la mateixa Junta està preparant una trascendental visita d'Extensió Escolar.

Demà a tarde, en la concorreguda sala del Circol Republicà Federal tindrà lloc un esplèndid ball, el programa del qual anirà a càrrec de la aplaudida Banda Municipal.

Kiosc de Canaletes

Cervesa E. Petry.

S. EN C.

Exigeixis en els taps la marca del Representant

Gasseosa F. PANÉ

Se serveix a domicili

Rambla, 198

Latorre, 2

VÍES URINARIES

DR. TORT ARTIGAS
ESPECIALISTA

Cirurgia general -- Venèreo -- Sífilis -- 606

Ha obert sa clínica al carrer de la

Burriana, 24.

Consulta els dilluns i divendres

J. Vidal Tarragó

ADVOCAT

ha establert despatx en aquesta ciutat, carrer de Gràcia, 26, els diumenges de 9 a 12, continuant els dies feiners, junt amb el seu pare don J. Vidal i Valls, a Barcelona, Ronda de Sant Pere, 52, pral.

Companyia Comercial Alcoholar, S. A.

Anís ARLEQUIN 'PICAROL'

Especialitat en Misteles, Moscatells
i Licors de totes classes

Dipositari: **Josep Fitó** (a) **Mistos**

Sant Pere, 31 • Telèfon 660 • Sabadell